

Visul lui Hildo

Hildo a coborât din camionetă și i-a mulțumit șoferului pentru drum. Și-a luat geanta cu haine și cutia cu plante medicinale din spatele mașinii și s-a retras pe marginea șoselei. Nu se luminase încă de ziuă în micul oraș din centrul Braziliei unde Hildo venea de câteva ori pe an ca să vândă din ușă în ușă plantele medicinale culese din grădina lui și, totodată, să le vorbească despre credința lui celor dornici să-l asculte. Era adventist de câțiva ani și, deși nu era nicio biserică adventistă în zona aceea, el păzea Sabatul cu credincioșie și punea zecimea și darurile deoparte, în așteptarea zilei în care avea să se poată închina într-o biserică.

În timp ce vindea plante medicinale, a cunoscut zece oameni care erau deja adventiști sau care știau câte ceva despre adventiști și le-a propus să se întâlnească în zilele de sâmbătă când se afla în oraș. O familie avea un internet-cafe și le-a sugerat să vină acolo ca să urmărească pe internet Școala de Sabat și predici. Au fost toți de acord, iar Hildo i-a invitat pe toți cunoscuții lui.

După un timp, grupa nou-formată a solicitat un pastor ca să poată să se organizeze și să formeze o biserică. Pastorul din cel mai apropiat district lucra deja cu o biserică și cu 13 grupe, dar a fost dispus să vină și la ei. I-a ajutat să susțină campanii de evanghelizare și i-a învățat cum să facă vizite și să le vorbească oamenilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Timp de două săptămâni, membrii au făcut vizite și i-au invitat pe oameni la evanghelizare. Hildo a fost în culmea fericirii când a văzut că 150 de oameni au participat la evanghelizare și 33 dintre ei au primit botezul. Pastorul i-a învățat apoi pe membri cum să continue lucrarea cu aceste suflete câștigate și, curând, grupul de închinători a devenit atât de mare, încât casa în care se adunau devenise neîncăpătoare. Cu ajutorul misiunii, au închiriat o sală mai mare.

Această nouă familie de credincioși a fost împlinirea visului lui Hildo care lucrase, se rugase și își dorise din toată inima să aibă o biserică. În ziua în care și-a văzut visul cu ochii, a spus: „Am început să mă rog pentru biserică aceasta în urmă cu șaisprezece ani!”. Din păcate, el nu a trăit să vadă și noua casă de închinare, dar credincioșii pun mult suflet pentru a transforma visul său în realitate. O parte din darurile strânse recent în Sabatul Treisprezece îi va ajuta să cumpere sau să construiască o biserică a lor, ca să nu mai fie nevoiți să se mute din loc în loc când contractul de închiriere expiră. Vă mulțumim pentru că ajutați ca visul lui Hildo de a avea o biserică în acea zonă albă să devină o realitate!

Hotărârea fermă a lui Chipo

Chipo este o fetiță de zece ani și locuiește în sudul Zambiei. Părinții ei nu erau oameni religioși. Într-o zi, niște vecini au invitat-o să meargă cu ei la biserică și ea a acceptat. A fost foarte încântată să afle despre Dumnezeu și îi însoțea ori de câte ori putea.

Însă, când a aflat că mergea la biserica aceea adventistă, tatăl ei s-a supărat și a început să o amenințe: „Dacă te mai duci la biserică, te pedepsește!”. Dar ea Îl iubea pe Isus și dorea să I se închine. S-a gândit atunci să meargă la biserică numai când tatăl ei nu era acasă. Odată, tatăl ei a descoperit nesupunerea ei și a pedepsit-o aspru. În ciuda acestui lucru, ea a continuat să meargă la biserică - voia să afle mai multe despre Isus, Cel care o iubea atât de mult. De fiecare dată când afla că a fost la biserică, tatăl ei o pedepsea. Într-o seară, sora ei a întrebat-o:

- Cum poți să mai mergi la biserică dacă tata te bate de fiecare dată?

- Mă duc pentru că Dumnezeu mă iubește și eu vreau să fiu copilul Lui.

Sabatul următor, sora ei a vrut să meargă și ea la biserică. Tata a aflat, le-a urmărit, le-a obligat să se întoarcă acasă și le-a pedepsit. După aceea, sora ei n-a mai îndrăznit să meargă, dar Chipo nu se teme.

Apoi a întrebat-o și mama cum de mai avea curaj să meargă la adventiști când tata o pedepsea. Ea i-a spus: „Am aflat că Isus mă iubește și Îl iubesc și eu!”. Săptămâna următoare, mama a mers cu ea, curioasă să vadă cu ochii ei ce avea biserica aceea atât de special. Predica pastorului i-a răspuns la multe întrebări și s-a hotărât să vină și Sabatul următor. Când s-a întors tata acasă, mama i-a povestit predica, i-a spus că ar vrea să mai meargă și l-a invitat și pe el să vină. Tata a refuzat, dar a lăsat-o să meargă la biserică împreună cu fetele. Chipo a început să se roage ca Dumnezeu să-l ajute și pe tata să vină cu ele.

După câteva săptămâni, mama l-a invitat din nou să vină la biserică. El a acceptat, chiar dacă nu era încântat de idee. Însă, după serviciul divin, și-a schimbat părerea complet: i-a cerut iertare lui Chipo și i-a promis că va veni mereu la biserică. După câteva luni, părinții s-au botezat. Acum tata nu o mai pedepsește, ci merge împreună cu ea la biserică! „Domnul m-a ajutat să fiu credincioasă, chiar dacă tata mă pedepsea”, spune Chipo. „Dumnezeu m-a ajutat să-i aduc pe toți membrii familiei mele la Isus!”

Credințioșia noastră față de Dumnezeu în închinare, în rugăciune și în aducerea de daruri pentru misiune schimbă viețile oamenilor. Vă mulțumim pentru că susțineți lucrarea misionară!

Din nou în picioare, prin credință

Rex stătea întins pe patul de spital, îngrozit că nu-și putea simți picioarele. Medicul i-a dat o veste care a căzut ca un trăsnet: „Nu vei mai putea merge.” *Ce se va întâmpla acum cu familia mea?* se întreba el deznădăjduit. Știa că ajunsese în situația aceea numai din cauza încăpățânării sale.

Cu doi ani în urmă, un unchi se oferise să plătească taxa școlară pentru fetele lui dacă le înscria la școala adventistă. Rex fusese de acord. După un timp, fetele l-au rugat să le lase la Școala de Sabat. Soția lui mergea cu ele la biserică, dar el se scuza, spunând că trebuie să muncească.

Mai târziu, a participat și el la câteva programe speciale și a devenit tot mai convins că ceea ce credeau adventiștii era adevărat. Totuși nu era încă dispus să își predea viața lui Dumnezeu. La data aceea, fuma și consuma alcool și îi era teamă că nu se va putea lăsa de aceste vicii. A acceptat totuși să studieze Biblia la serviciu, în timpul pauzei de masă.

În ziua în care soția lui i-a spus că dorește să se boteze, Rex a fost de acord și chiar i-a spus că face un lucru bun și i-a promis că se va boteza și el.

A studiat Biblia și, după câteva luni, a fost botezat. Spera ca intrarea în apa botezului să-l schimbe, dar a rămas același om. De fapt, el nu îl acceptase pe Dumnezeu ca Domn al vieții sale. Apoi a avut un accident. Și-a dat seama că se luptase singur să-și rezolve problemele și ajunsese într-o situație fără ieșire. Pastorul și membrii bisericii l-au vizitat și l-au încurajat să aibă încredere în Dumnezeu. El și-a cerut iertare și s-a predat din nou Domnului, de data aceasta în mod sincer. S-a rugat pentru vindecare și a făgăduit să se încreadă în El, orice s-ar întâmpla. Și-a pus în gând să meargă la biserică imediat ce se va simți mai bine. În spital, Rex s-a rugat și a citit Biblia ore în șir. A crescut spiritual și a simțit că se întremează. La un an după accident, a reușit să facă primii pași și, după alte șase luni, a putut merge fără să simtă vreo durere.

S-a ținut de cuvânt și a mers la biserică. Îl lăuda pe Dumnezeu pentru fiecare semn de vindecare. Cu timpul, a găsit un loc de muncă și, deși salariul era mai mic, a descoperit că, după ce aducea zecimea și darurile, banii rămași îi ajungeau mai mult. „Accidentul m-a lăsat infirm, dar mi-a adus vindecare sufletească”, spune el. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru școala adventistă prin care am cunoscut mântuirea prin Domnul Isus!”

Prin darurile noastre sunt susținute școlile, clinicile medicale și alte instituții adventiste din India și din alte locuri. Vă mulțumim!

Revendicarea făgăduinței lui Dumnezeu

O femeie din Kenya, Mama Nerea, zăcea bolnavă pe o rogojină subțire în colibă. Nu putea să stea în picioare, nici să meargă și își pierduse vocea. Rudele credeau că boala aceea ciudată se datora vreunui blestem. Au cerut ajutorul mai multor vrăjitoare, însă starea ei nu s-a schimbat deloc. Chiar și ea ajunsese să creadă că își trăia ultimele clipe.

Viața acestei femei fusese plină de necazuri. Soțul plecase la muncă, într-un oraș vecin, lăsând-o singură cu copiii, fără vreun mijloc de trai. Din disperare, a început să facă bere și să o vândă. Nu după mult timp, a devenit dependentă de alcool. Când s-a întors soțul ei acasă, a început și el să bea. Atunci a apărut boala.

Într-o zi, în timp ce zăcea pe rogojina ei, Mama Nerea a văzut trei oameni stând în jurul ei. Unul dintre ei, îmbrăcat într-o haină albă, i-a spus pe nume și a încurajat-o. Apoi i-a spus că a doua zi avea să fie salvată. „De la ce să fii salvată?!?” l-a întrebat ea. Bărbatul în haină albă i-a spus că a doua zi urma să întâlnească doi oameni care aveau să o scape din robie și din suferință și să o ducă la Isus. Apoi a îndemnat-o să nu se mai întoarcă niciodată la întuneric. Ea a dat din cap în semn că a înțeles.

Când a auzit-o vorbind, fata ei a întrebat-o uluită: - Cu cine vorbești?

- Cu Isus, i-a răspuns femeia.

A doua zi, au vizitat-o doi tineri și i-au spus că Dumnezeu îi îndemnase să vină și să se roage cu ea. Ei susțineau o campanie de evanghelizare și au venit regulat ca să se roage cu ea și cu familia ei. Nu mult după aceea, fata a găsit-o stând în pragul ușii. Pe parcursul lunilor care au urmat, s-a simțit tot mai bine și a început să viziteze grupa celor câțiva adventiști care existau în localitatea lor. Și soțul ei a renunțat la fumat și la alcool și și-a predat inima Domnului.

Cei doi au susținut cu multă bucurie lucrarea lui Dumnezeu și i-au condus la Hristos pe mulți săteni. Acum, soțul ei nu mai este în viață, iar Mama Nerea este în vârstă, dar mărturia și exemplul lor continuă să influențeze în bine viețile multor kenieni din acea zonă.

Darurile noastre pentru misiune îi susțin pe pionierii Misiunii Globale și pe evangheliștii laici din toată lumea.

Vicki Nakabayashi, cel care relatează experiența, l-a cunoscut pe Moses, fiul acestei familii, cu ocazia unei călătorii misionare în Kenya.

Dorința lui Ionatan

Ionatan este un băiat cuminte și timid din sudul Mexicului. Într-o zi, vecina lui, mătușa Maria, l-a invitat să meargă cu ea la Școala de Sabat. Fiindcă mama i-a dat voie, Ionatan a mers. Sabatul acela a fost pentru el prima ocazie în care intra într-o biserică.

I-a plăcut la Școala de Sabat, dar cel mai mult i-a plăcut experiența misionară despre copiii din alte țări. Când a ajuns acasă, i-a povestit mamei lui tot: i-a spus și povestirea biblică, și textul de memorat. Mama a fost plăcut impresionată, însă, când i-a spus să vină cu el la biserică, l-a refuzat, spunând că trebuia să plece la lucru sau să aibă grijă de frățiorului mai mic. Băiatul a insistat de mai multe ori, dar ea îl refuza mereu. „Mami, Domnul Isus te așteaptă. Îmi doresc mult să vii la biserică”, îi spunea el. „Toți copiii stau lângă părinții lor, iar eu stau singur!” Dar mama nu se lăsa convinsă nicicum.

Într-un Sabat, pastorul a anunțat că urma să înceapă o evanghelizare.

Ionatan a profitat de ocazie și a invitat-o din nou. De data aceasta, ea a acceptat! Au mers împreună seară de seară și, la sfârșit, când pastorul a făcut apel ca toți cei doritori să-L urmeze pe Hristos să se ridice în picioare, s-a ridicat și Ionatan. Pastorul a stat de vorbă cu mama lui despre dorința băiatului de a se boteza. Mama a spus că nu se poate, atâta timp cât ea nu e membră a bisericii.

Ionatan a fost dezamăgit, dar nu avea de gând să renunțe. Stătea de multe ori de vorbă cu ea despre Isus și o îndemna să-și predea inima lui Dumnezeu.

Mama a observat la un moment dat că băiatul ei era foarte fericit de când începuse să meargă la biserică și că îi plăcea să citească din Biblie și să cânte. Și-a dorit să cunoască și ea această bucurie și s-a hotărât să meargă la biserică împreună cu el. Ionatan a sărit în sus de bucurie la această veste. Când au ajuns, băiatul a condus-o la o grupă a Școlii de Sabat și, în timpul serviciului divin de dimineață, a stat fericit lângă ea - îi părea atât de bine că nu mai era singur!

Într-o altă ocazie, pastorul a anunțat că urma să fie oficiat un botez.

Ionatan a rugat-o iarăși pe mama lui să îl lase să primească botezul, iar ea a fost de acord. Mai mult chiar, l-a anunțat pe pastor că dorea și ea să fie botezată. Astfel, Ionatan s-a botezat odată cu mama lui.

Darurile pentru misiune îi ajută pe oameni să Îl cunoască pe Isus. Vă mulțumim că împărtășiți cu alții dragostea lui Dumnezeu prin darurile voastre!

Exact la timp

Megy simțea cum corpul i se zguduie de durere din cauza contracțiilor.

Intrase în travaliu de 18 ore și bebelușul nu se născuse încă. Patru bărbați o cărau pe o targă și mai aveau încă mult de mers până la râu, unde urmau să aștepte un autobuz care să o ducă la clinica de stat.

Cerul se umpluse de nori negri, care anunțau o ploaie torențială. Dacă nu reușeau să ajungă mai repede la râu, nu mai aveau cum să traverseze apele umflate. Viața mamei și cea a copilului nenăscut atârnav de un fir de păr.

Megy și soțul ei locuiesc într-un sat mare din estul statului Papua Noua Guinee. Aici, cele mai multe femei nasc acasă sau la maternitatea din sat care are dotări minime. Moașele nu sunt pregătite să se ocupe de nașterile complicate. Dacă nu reușesc să traverseze râul la timp, viitoarele mămici nu mai ajung la clinica de stat și mor, împreună cu bebelușii lor.

Bărbații care o transportau pe Megy au grăbit pasul, înfruntând rafalele de ploaie. Au ajuns la râu și au început să-l traverseze pășind cu grijă prin apele învolburate. Au ajuns pe partea cealaltă, s-au cățărât anevoie pe malul stâncos și s-au oprit apoi în stație. Când a venit autobuzul, soțul a ajutat-o pe Megy să se urce și să se așeze pe bancheta din spate. Autobuzul se zdruncina din cauza gropilor, provocându-i lui Megy dureri și mai mari. După treizeci de minute, a oprit în fața clinicii și soțul a ajutat-o pe Megy să coboare. Cum a intrat în hol, o moașă a preluat-o și a ajutat-o să dea naștere copilului în siguranță.

A doua zi, Megy s-a întors acasă împreună cu soțul și cu bebelușul lor.

Au scăpat cu viață și ea, și copilașul, pentru că au reușit să ajungă la timp la spital. Alte femei din sat nu au avut șansa aceasta.

Astăzi, în acest sat există o clinică medicală construită de Biserica Adventistă. Sătenii nu știu deocamdată prea multe lucruri despre adventiști, dar știu că adventiștii se îngrijesc de sănătatea lor și îi învață cum să trăiască mai bine. Moașele de la clinica adventistă dispun de echipamentul necesar și de medicamente pentru tratarea afecțiunilor nou-născuților.

Colecta strânsă recent în al Treisprezecelea Sabat ajută în prezent la construirea altor clinici în Papua Noua Guinee. Oamenii sunt dornici să-L cunoască pe Dumnezeu iubitor căruia I se închină adventiștii. Vă mulțumim pentru contribuția voastră la salvarea de vieți omenești și la aducerea la Hristos a oamenilor din Papua Noua Guinee și de pretutindeni!

Fiul gangsterului

Mitia era fiul șefului unei bande criminale din Kazahstan, un om bogat și puternic. Băiatul își admira tatăl și, sub îndrumarea lui, a pornit o afacere ilegală. Renunțase la școală și curând a început să se bucure de banii câștigați necinstit. Însă, într-o zi, doi dintre angajații lui au fost arestați și l-au pârât. Poliția a pornit să-l caute, dar cineva i-a dat de știre și el a reușit să fugă înainte de sosirea poliției. Apoi a reușit să fugă într-o țară vecină cu gândul de a sta ascuns până aveau să se liniștească lucrurile.

Între timp, a primit de la cineva o carte creștină unde se vorbea despre viața bazată pe dragoste, iertare și ascultare. Mitia se întreba dacă era posibilă o astfel de viață. Fiindcă în carte erau multe texte din Biblie, tânărul a fost curios să citească și Biblia. Când a găsit o Biblie, a citit-o pe nerăsuflăte și a început să se întrebe cine era acest Isus care a schimbat viața atâtor oameni. Pe măsură ce citea, viața pe care o trăise până atunci nu i se mai părea atrăgătoare. Își dorea să aibă pacea, speranța și dragostea pe care le văzuse la Isus. Sufletul lui era acum frământat, gândindu-se cum să le spună părinților ce descoperire făcuse.

A încercat să se întoarcă acasă, dar a fost prins și arestat imediat. Cei doi angajați ai lui fuseseră deja condamnați la moarte și știa că îl așteaptă și pe el aceeași soartă. În timp ce stătea în celula lui, Mitia găsea îmbărbătare în Scriptură și le vorbea și celorlalți deținuți despre iertarea pe care o primise de la Dumnezeu. După un timp, spre uimirea lui, a fost eliberat.

Mitia și-a adus aminte de o vecină creștină și s-a dus la ea să-i lămurească unele probleme la care nu găsisese răspuns. Ea îl cunoștea și ar fi avut motive să se teamă de el, dar l-a primit în casă, i-a ascultat întrebările și i-a răspuns cu versete din Biblie. Apoi l-a invitat să se alăture unei grupe mici de creștini care se închinau sâmbăta într-o casă particulară. El a fost plăcut surprins să descopere că adventiștii credeau tot ce citise el în Biblie.

Foștii lui prieteni îl invitau la petreceri sau să ia droguri, dar el le spunea: „Gata, am terminat cu lucrurile acestea. Acum duc o altă viață pentru că L-am cunoscut pe Dumnezeu.” Dragostea lui Dumnezeu îl transformase atât de mult pe acest om, încât mulți dintre cunoștii lui au vrut să îi asculte experiența.

În prezent, Mitia își dedică timpul lucrării de a-i conduce pe oameni la Hristos. Viața lui a fost schimbată de o carte. Darurile noastre pentru misiune ajută la tipărirea de cărți pentru ca mii de oameni să Îl cunoască pe Dumnezeu. Vă mulțumim pentru aportul vostru la lucrarea care se face cu aceste cărți!

O stea pentru Isus

Daniel Santay este ca o stea strălucitoare pentru Isus în Cambodgia. El spune: „Îl iubesc pe Isus de când mă știu.” Cel care l-a încurajat să le vorbească oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu a fost tatăl lui. „Când aveam șapte ani”, ne povestește Daniel, „i-am spus tatălui meu că vreau să mă fac predicator ca el când voi fi mare. Dar el mi-a zis: «Nu e nevoie să aștepti atâta timp. Începe chiar acum! Vorbește-le prietenilor tăi despre Isus chiar azi!»”

Și Daniel chiar a început să le vorbească prietenilor lui despre Dumnezeu.

„Am simțit puterea lui Dumnezeu care lucra în mine prin Duhul Sfânt”, spune el. „El lucrează la inima mea și mă ajută să le vorbesc despre Isus altor copii de vârsta mea.” Daniel a început să-l însoțească pe tatăl său în călătoriile misionare și să conducă întâlnirile cu copiii, în timp ce tatăl său susținea evanghelizări.

Apoi tata s-a îmbolnăvit și nu a mai putut să călătorească și să predice. Nu a mai putut nici să meargă la serviciu. Într-o zi, și-a adunat familia și le-a spus că el nu se va mai face bine. I-a îndemnat pe toți să rămână lângă Dumnezeu și să le vorbească tuturor despre dragostea Sa. Le-a promis că se vor revedea la venirea lui Isus și că nu se vor mai despărți niciodată.

Tatăl lui Daniel a murit când băiatul avea opt ani. „Uneori îmi este foarte dor de el”, spune Daniel, „dar sper să-l văd curând în cer. Îi voi spune atunci că m-am ținut de cuvânt și că le-am predicat oamenilor.”

Alături de cei trei frați și de mama lui, Daniel continuă să le spună oamenilor despre credința lui. Mama lor muncește din greu ca să îi îngrijească pe toți patru și să-i păstreze în școala adventistă. Daniel o ajută la treburile casei și citește foarte mult. Știe că Domnul l-a chemat să fie pastor, la fel ca tatăl lui. „Dorința mea este să le vorbesc oamenilor despre Isus”, spune el, „și să îi ajut să-L cunoască.”

Daniel își aduce aminte că, odată, l-a întrebat pe tatăl lui când va reveni Isus. Răspunsul a fost acesta: „Isus va veni după ce toți oamenii vor afla cât de mult i-a iubit Dumnezeu prin Isus.” Daniel le spune altora că Dumnezeu îi iubește și că Isus a murit pentru ei. El așteaptă cu multă nerăbdare ca Isus să vină. Abia așteaptă să-l revadă pe tatăl lui și să meargă împreună înaintea Tatălui ceresc.

Darurile noastre pentru misiune susțin școala adventistă la care învață Daniel și frații lui, precum și alte școli adventiste din alte țări.

Răspunsul uimitor al lui Dumnezeu

După absolvirea liceului, mi-am dorit să merg la facultate, dar nu am reușit să obțin note suficient de mari la examene ca să intru la o universitate de stat. Am luat atunci hotărârea să lucrez undeva cu jumătate de normă și să învăț, ca să mai dau o dată examenul de admitere.

Angajatorii mei erau creștini adventiști, Ei mi-au sugerat să mă înscriu la Universitatea Adventistă Valley View (Ghana). Tata m-a încurajat, fiindcă auzise lucruri bune despre această universitate. M-am înscris și am reușit.

Colegele mele de cameră erau fete credincioase. Am înțeles din purtarea lor cât de important este ceea ce crezi și mi-am dorit să aflu ce cred adventiștii. Le-am pus multe întrebări din Biblie, iar ele mi-au răspuns cu bucurie. În timpul Săptămânii de Rugăciune, am căpătat convingerea că adventiștii nu sunt o sectă, ci niște creștini care urmează Biblia. Mi-am exprimat dorința de a mă alătura bisericii lor. Părinților mei nu le-a plăcut lucrul acesta și m-au amenințat că mă transferă la o universitate de stat. Eu le-am cerut pastorului și prietenilor mei să se roage ca Dumnezeu să mă ajute să rămân la Valley View. În cele din urmă, tata a renunțat la ideea de a mă transfera și m-a lăsat să-mi continui studiile.

Dar cel rău ne-a făcut alte greutăți. Tata și-a pierdut serviciul și nu mă mai putea susține la facultate. Rudele m-au acuzat că am trecut la sectanți și am făcut vrăji ca tata să-și piardă slujba. În această situație tulbură, nu puteam decât să mă rog pentru ei și pentru viitorul meu. Am găsit un serviciu cu normă parțială și, în timpul vacanțelor, vindeam cărți pentru a-mi plăti taxele. Prietenii, pastorii și profesorii m-au ajutat să continui cursurile.

După un timp, tata a găsit de lucru și a putut din nou să-mi plătească taxele. Mai mult, m-a îndemnat să renunț la bursa socială pe care o primeam la data aceea, ca să beneficieze de ea alt student, mai sărac. La festivitatea de absolvire, au venit toți membrii familiei. Am avut atunci ocazia de a le face cunoștință cu persoanele care mi-au schimbat viața. Tata le-a mulțumit personal că m-au ajutat să-mi închei studiile în perioada aceea critică prin care trecusem. Acum, rudele nu mai râd de religia mea, ci mă ascultă cu atenție când le vorbesc despre convingerile mele. Mă rog Domnului ca toți membrii familiei mele să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Darurile pentru misiune ajută și la susținerea și la extinderea Universității Valley View din Ghana, o instituție de învățământ superior de calitate, atât în plan educațional, cât și în plan spiritual. Vă mulțumim!

Gloria Ofosu-Aikins locuiește în Ghana, Africa de Vest.

O metodă nouă, creativă

Membrii unei comunități adventiste din centrul Sofiei (Bulgaria) și-au propus să înregistreze studiile Școlii de Sabat și predicile și să le posteze pe internet pentru a putea fi vizionate de cei interesați. Au cumpărat o cameră de luat vederi și o parte din echipament, dar mai rămâneau unele lucruri pe care nu și le puteau permite. Deși s-au rugat și au tot căutat, o vreme nu au reușit să obțină banii de care aveau nevoie.

Însă, într-un Sabat, după masa de părtășie, o familie care se întorsese din străinătate a abordat-o pe Lena, cea care avusese inițiativa:

- Am auzit că vreți să faceți un studio de înregistrări. Cum putem ajuta?

Lena și-a dat seama că Dumnezeu răspundea rugăciunilor lor și a spus:

- Avem nevoie de un aparat de aer condiționat care să protejeze de căldură echipamentul și...

- Întocmește, te rugăm, o listă cu toate lucrurile de care aveți nevoie.

Când le-a dat lista - suma se ridica la 15 000 de dolari - pastorul le-a zis:

- Noi am scris aici tot ce avem nevoie, dar dumneavoastră alegeți cu ce ne puteți ajuta. Aparatul de aer condiționat este prima urgență.

Însă cei doi au cumpărat tot ce era pe listă. La scurt timp, studioul a început să funcționeze. Vestea despre site-ul acestei biserici din Sofia s-a răspândit repede și oamenii au început să urmărească înregistrările.

O soră în vârstă i-a sunat fericită să le spună experiența din satul ei. În biserică, mai erau doar câțiva bătrâni. Nu aveau pastor și biserica urma să fie închisă. Dar băiatul ei a avut ideea să aducă la biserică un computer pe care să se poată urmări prin internet, în direct, serviciile divine de la biserică din Sofia. „Biserica noastră nu a mai fost închisă”, spunea ea, „ba, chiar au mai venit zece suflete!”

Apoi i-a sunat și un bărbat neadventist ca să le mulțumească. Este matelot la bordul unei nave și a găsit site-ul întâmplător. Niciunul dintre membrii echipajului nu este adventist, dar le face plăcere să urmărească serviciile divine. „De fiecare dată când oprim într-un port, caut o biserică adventistă și merg acolo cu câțiva marinari”, le-a povestit el.

De acest studiu de înregistrări al bisericii din Sofia, se ocupă Lena Dyukmedzieva. Puteți vizita pagina de internet vvv.bg. De trei ani, de când funcționează acest site, biserica a primit numeroase dovezi că Dumnezeu Se folosește de el pentru a ajunge la inima oamenilor.

Darurile noastre pentru misiune ajută la punerea în practică a metodelor creative de slujire.

Misiune imposibilă

Într-o zi, în timp ce doamna Xiang călătorea cu trenul, unei femei i s-a făcut rău. O altă femeie i-a dat primul ajutor și s-a rugat pentru ea, dându-i îndemnul: „Crede în Dumnezeu!”. Cuvintele acestea i-au rămas doamnei Xiang în minte și, la scurt timp, a pornit să caute o biserică creștină. A găsit o casă de rugăciune unde l-a cunoscut pe Isus și unde a descoperit pacea și bucuria pe care le căuta de multă vreme. Dar casa aceasta de rugăciune era departe de locuința ei și i-a venit atunci ideea de a organiza o grupă mai aproape. I-a invitat pe oameni să vină și și-a făcut o adevărată pasiune din împărtășirea dragostei lui Dumnezeu cu semenii ei.

După aceea, a cunoscut niște adventiști care i-au arătat că Sabatul nu este duminica, ci sâmbăta. Sora Xiang a citit versetele biblice iar și iar, până când s-a convins că sâmbăta este ziua sfântă a Domnului. Odată descoperit acest adevăr, le-a spus și fraților ei de credință și prietenilor ei. Unul câte unul, aceștia i s-au alăturat și au început să se închine sâmbăta. Apoi, la solicitarea ei, biserica a trimis un lucrător biblic. Fiindcă nu au cărți de cântări, au copiat imnurile. În scurt timp, mica grupă de credincioși a devenit tot mai numeroasă, iar casa tot mai neîncăpătoare. S-au împărțit în două grupe și au continuat să crească. În trei ani, au înființat cinci biserici și alte câteva grupe, toate conduse de sora Xiang.

Apoi, autoritățile i-au interzis să mai organizeze întruniri religioase. Zi după zi, sora Xiang se ruga Domnului împreună cu un membru al bisericii și mergeau la Departamentul Cultelor pentru a cere permisiunea de a se închina împreună cu frații și surorile de credință. În cele din urmă, au primit autorizația de a construi o biserică.

Credincioșii din zonă s-au grăbit să dea ajutor și, în trei luni, clădirea a fost ridicată. În paralel cu aceasta, au rămas în funcțiune și alte câteva grupe care se adunau în diferite case particulare. În doi ani: credincioșii au construit alte cinci biserici în care se închinau între 50 și 500 de oameni.

Sora Xiang a urmat apoi cursurile de instruire pentru lucrătorii biblici. În prezent, se ocupă de nouă biserici și de nouă grupe care numără în total 800 de membri. Ea consideră că cea mai mare nevoie a acestor credincioși este să aibă lucrători și conducători instruiți, care să știe cum să intre în contact cu oamenii din vecinătate și să îi ajute să-L cunoască pe Isus.

Când aduceți darurile, rugați-vă pentru credincioșii din China și din întreaga lume și pentru lucrarea misionară pe care o fac.

Sora Xiang își împărtășește credința în nordul Chinei.

Să nu-ți fie rușine

- Dacă te încapățânezi să te botezi, să pleci de la mine! mi-a spus mătușa supărată.

După decesul părinților mei, am locuit împreună cu fratele meu la această mătușă. Ea ne-a înscris la o școală adventistă ca să primim o educație bună, dar nu se așteptase să ne botezăm în Biserica Adventistă. Am încercat să-i explic că nu făceam altceva decât să ascult de poruncile lui Dumnezeu. Dar ea mi-a spus categoric:

- Atâta timp cât stai în casa mea, nu te vei boteza!

I-am povestit domnului profesor de religie în ce situație mă aflam.

- Decizia de a-L urma pe Isus este a ta, a spus el cu blândețe.

- Nu aș putea să primesc botezul în așa fel încât mătușa mea să nu afle?

- La botez, tu declari înaintea întregii lumi că vrei să-L urmezi pe Isus.

Dacă te botezi în ascuns, înseamnă că îți este rușine de credința ta.

I-am dat dreptate și am înțeles că nu trebuie să mă tem. În seara aceea, am anunțat-o pe mătușa că intenționez să mă botez în Biserica Adventistă.

Serviciul divin de botez mi-a umplut inima de bucurie. În schimb, când am ajuns acasă, mătușa m-a luat imediat la întrebări:

- Te-ai botezat cumva astăzi?

- Da, am răspuns eu, sperând că supărarea ei se mai domolise.

- Atunci cum de-ai îndrăznit să mai vii acasă la mine? a răspuns furioasă.

Luni m-am dus la domnul director și l-am întrebat ce să fac. Mai era puțin până la examene și aveam nevoie să fiu liniștită ca să învăț. Domnul director mi-a găsit un loc la internat până la încheierea anului școlar. Însă, după aceea, am rămas pe drumuri. Niște prietene m-au primit la ele câteva zile, până găseam o soluție. Pastorul i-a făcut o vizită mătușii și a încercat să-i explice situația, dar ea a început să dea vina pe el și să țipe:

- Ieși afară din casa mea! Ieși afară!

Atunci, pastorul și soția lui m-au invitat să stau la ei. Ce binecuvântare! Prin ei, am cunoscut mai bine dragostea lui Dumnezeu! Mă bucur atât de mult că am luat decizia de a-L urma pe Isus și de a primi botezul! Nu a fost ușor, dar a meritat. Acum mă rog ca Domnul să lucreze la inima mătușii și a fratelui meu ca să cunoască și ei această bucurie nemărginită. Sunt recunoscătoare pentru școala adventistă în care am învățat să-i iubesc pe oameni și să ascult de Isus. Darurile voastre pentru misiune schimbă în fiecare zi viața a mii de oameni. Vă mulțumim!

Christine Mukahirwa locuiește în Rwanda.

Uneltele tâmplarului (alegorie)

Odată, în atelierul unui tâmplar, a fost mare ceartă. Uneltele nu se mai înțelegeau între ele, fiecare învinuindu-o pe cealaltă că nu-și face treaba.

S-au adunat atunci toate la masa tratativelor. Mai întâi a luat cuvântul Ciocanul, pentru că el era președintele:

- Frate Burghiu, a început el dregându-și glasul, dumneata și toți ai dumitale sunteți prea gălăgioși. Și vă învățiti tot timpul fără prea mare folos!

- E drept că mă învăț și fac gălăgie, a ripostat Burghiul. Însă, cel puțin, eu sunt ascuțit. Creionul acesta e mic și atât de tocit, încât nici nu se cunoaște semnul pe care îl face. Fără un vârf mai ascuțit, încercă locul degeaba.

- Da, se burzului Creionul, apărându-se. Sunt tocit uneori, pentru că muncesc din greu. Dar, deși sunt extenuat, cel puțin eu nu sunt atât de aspru ca Glaspapirul. Ne deranjează pe toți cu frecuşurile lui!

La această remarcă, Glaspapirul sări ca ars:

- Mai bine luați-vă de Riglă, nu de mine! Ea îi măsoară pe toți, de parcă ea ar fi cea mai dreaptă!

- Fie... Dacă trebuie să plec, plec, spuse Rigla, măsurându-i pe toți cu privirea. Însă, în cazul acesta, trebuie să plece și Șurubelnița. Nu se ocupă decât de fleacuri: să strângă un șurub pe-aici, să desfacă un șurub pe dincolo...

- Așa va să zică! zise Șurubelnița țâfnoasă. Fie... Dar trebuie să plece și doamna Rindea! Ea face lucru numai de suprafață!

Auzind o asemenea învinuire, Rindeaua zise scurt:

- Unde taie Fierăstrăul, doare. El desparte, în loc să unească!

Fierăstrăul se ridică să răspundă acestor acuzații, dar se auzi ușa. Venise Tâmplarul. Uneltele amuțiră. Începea o nouă zi de lucru.

Tâmplarul și-a prins la brâu centura cu scule și s-a dus la bancul de lucru. A luat creionul și rigla. A măsurat cu grijă bucata de lemn din fața lui și a dat două semne cu creionul. A luat fierăstrăul și a tăiat lemnul, apoi i-a netezit fețele aspre cu rindeaua. A luat apoi ciocanul și a fixat balamalele în cuie. A dat găuri cu burghiul pentru locul unde trebuiau introduse șuruburile. A șlefuit bine de tot cu glaspapirul. Așa a lucrat ziua întregă, folosind toate sculele, rând pe rând.

La sfârșitul zilei, și-a privit lucrul cu bucurie: „Foarte frumos”, a spus el, „dar n-aș fi reușit fără unelte. Fiecare mi-a fost de folos la ceva. Nu aș fi putut lucra cu o singură uneltă. Toate sunt importante!”

Când lucrăm împreună, fiecare îndeplinindu-și partea lui în armonie cu ceilalți, suntem ca niște unelte folositoare în lucrarea Domnului!